

PRESSMEDDELANDE nr 106/26

Luxemburg den 16 juli 2026

Domstolens dom i mål C-196/24 | [Aucrinde]¹

En domstol i en medlemsstat får inte vägra att verkställa en framställning om bevisupptagning som översänts av en domstol i en annan medlemsstat och som syftar till att en presumtiv förälders grav ska öppnas och dennes kvarlevor grävas upp för att fastställa ett föräldra–barnförhållande, enbart på grund av att dess nationella materiella rätt förbjuder sådan bevisupptagning

I samband med en tvist i Italien om fastställande av föräldraskap, begärde en italiensk domstol att en fransk domstol skulle verkställa ett beslut om att öppna sökandens förmodade fars grav och gräva upp dennes kvarlevor i syfte att utföra en genetisk undersökning *post mortem*. EU-domstolen anser att EU:s förordning om gränsöverskridande bevisupptagning² inte ger den franska domstolen rätt att vägra att verkställa denna framställning med motiveringen att en materiell rättsregel i dess nationella rätt förbjuder genetisk identifiering *post mortem* i en civilrättslig tvist, såvida inte den berörda personen uttryckligen har gett sitt samtycke härtill under sin livstid. Förordningen innehåller en uttömmande uppräkningslista av grunderna för att vägra verkställighet. Eftersom dessa inte omfattar förekomsten av en nationell materiell rättsregel av detta slag kan förbudet enligt fransk rätt inte åberopas i detta fall för att motsätta sig verkställigheten av den begärda bevisupptagningsåtgärden.

En person har väckt talan vid en italiensk domstol för att få fastställt att en man, vars kropp är begravd i Frankrike, är hans far. I syfte att genomföra en genetisk undersökning *post mortem* har den italienska domstolen, i enlighet med förordningen om gränsöverskridande bevisupptagning, begärt att den behöriga franska domstolen ska verkställa ett beslut om att öppna den förmodade faderns grav och gräva upp dennes kvarlevor för att utföra ett DNA-prov.

Fransk rätt förbjuder dock sådan genetisk identifiering *post mortem* i ett förfarande om fastställande av föräldraskap, såvida inte den berörda personen uttryckligen har gett sitt samtycke härtill under sin livstid. Den franska domstolen har bitt EU-domstolen att klargöra huruvida denna nationella materiella regel kan motivera en vägran att verkställa den begärda bevisupptagningsåtgärden.

EU-domstolen svarar att förordningen om gränsöverskridande bevisupptagning inte tillåter att en anmodad domstol vägrar att verkställa en framställning om bevisupptagning som syftar till att inhämta bevis i form av en genetisk provtagning utförd efter det att den förmodade förälderns grav öppnats och dennes kvarlevor grävts upp, med motiveringen att en nationell materiell rättsregel förbjuder sådan bevisupptagning.

Denna förordning är strikt begränsad till de processuella aspekterna av bevisupptagning i rättsliga förfaranden med gränsöverskridande verkan. Beslutet att förordna om bevisupptagning åligger nämligen den domstol som prövar ett mål av civil eller kommersiell natur, medan den anmodade domstolen har till uppgift att verkställa beslutet i enlighet med de processuella reglerna i den medlemsstat där denna domstol är belägen.

Skälen för att vägra verkställighet av en framställning om bevisupptagning räknas uttömmande upp i förordningen och ska tolkas strikt. **En anmodad domstol kan därför inte åberopa en bestämmelse i sin nationella materiella rätt**, inbegripet en bestämmelse som avser grundläggande principer i den nationella rättsordningen, för att vägra att verkställa en framställning om bevisupptagning.

Slutligen uttalar EU-domstolen att det uteslutande ankommer på den ansökande domstolen att kontrollera att en bevisupptagningsåtgärd som den beslutar om i ett pågående domstolsförfarande är förenlig med de grundläggande rättigheter som garanteras i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).

Vad gäller den franska domstolens frågor om respekten för rätten till mänsklig värdighet som fastställs i artikel 1 i stadgan, finns det inget i handlingarna i målet som tyder på att den italienska domstolen, vid avvägningen mellan de olika föreliggande intressena i det nationella målet, inte vederbörligen har beaktat denna rättighet. Dessutom kan ingen systemisk risk för kränkning av de grundläggande rättigheterna vid de italienska domstolarna identifieras här. Det är därför inte motiverat att den franska domstolen, som ett undantag från principen om ömsesidigt förtroende, ska kunna kontrollera att den italienska domstolen verkligen har iakttagit de grundläggande rättigheter som garanteras i stadgan och på denna grund vägra att verkställa den begärda bevisupptagningsåtgärden.

PÅPEKAND: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

[Domen i fulltext och eventuellt en resumé](#) av domen publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Bilder från uppläsningen av domen finns tillgängliga på "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106.

Håll dig uppdaterad!

¹ Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.

² [Europaparlamentets och rådets förordning \(EU\) 2020/1783](#) av den 25 november 2020 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (bevisupptagning)